

Érzelmesség és távolságtartás

Jámbor Ildikó beszélgetése Bugyi István egri grafikkal

Linómetszetek, vegyes technikájú munkák, egyedi tusrajzok egy vibráló, izgalmas személyiséget mutatnak. *A hatvani Grassalkovich kastély; Egy női torzó; Bagoly; Vadregény; Sárkányok; Kísértetek*, vagy a boldogi lakodalmast megidéző *Kirakat* tudatosságot és érzékenységet tükröznek. A *Kirakat* egyszerre érzelmes, és távolságtartóan kritikus. A sok külsőséget magában hordozó palóc néphagyomány bírálata és mélyről jövő elfogadása is egyben. A Vitkovics házbeli kiállításán beszélgettünk először, s azóta ez a párbeszéd folytatódik. Elhivatottsága, művészi lendülete szembeötlő.

– 1986 nőnapján születtem. Először 2011–13 között dolgoztam az Eventusban, majd öt tanévet tanítottam általánosban Jászfényszarun, aztán hívtak ide az EKE gyakorlóiskolájába, ahol jelenleg is dolgozom. Nyíregyházán végeztem a főiskolát, többeket, akik azóta már Egerben működnek tovább, még abból az időszakból ismerek.

– **Milyen szakmai testületekhez kötődik?**

– Heves Megyei Szabad Szalon, Kisgrafika Barátok Köre, Szolnoki Képzőművészek Társasága, Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete, H.U.N.G.A.R.T, Hatvan Testvérvárosi Egyesület, Boldog képzőművészeti csoport.

– **Miért a grafikus pálya mellett döntött?**

– Nem nagyon kerestem soha az okokat. Egyszerűen gyermekkorom óta megyek a fejem után. Szerencsére a szüleim támogattak mindenben, édesanyám mai napig maximálisan mellettem áll. Korán kezdtem rajzolni, az iskolák, a versenyek, a táborok és a tanárim, mestereim időben megmutatták hogy a grafika irányába tendáljak. Ez a műfaj áll hozzám a legközelebb. Nincs mese.

– **Kitől örökölte a rajzkészséget?**

– Édesapám szeretett rajzolni, ha jól emlékszem, kicsi koromban indiánokat rajzolt nekem. Anyukám sem ügyetlen ezen a téren. Kisiskolásként bevallom egykét alkalommal anyu segített kipipálni a rajzos házi feladatokat. Persze csak ritkán.

Boldogon Szpisják Pál kezdett rajzra és festészetre okítani. Aztán természetesen jött a továbbtanulás, Szolnokra jártam gimnáziumba, a Széchenyibe rajz tagozatra, Pogány Józsefné volt a tanárom, akitől praktikus tudást kaptam. Hálás is vagyok érte.

De ha már ezen a szalon elindultam, nem maradhat elvarratlanul a gondolat,

hogy említsem további mestereimet. Tudatos szakmai, de nem csak szakmai fejlődésben nagy szerepet játszott Madaras László, Herczeg István és nem utolsósorban Szepessy Béla. Rengeteget köszönhetek nekik.

– **Említettük a kiállítás közös megtekintése kapcsán, hogy lemezborítót is tervezett. Folyóiratban publikált-e?**

– Igen, készültek egyedi grafikák is mostanság, melyek alkalmazott munkáként is hasznosíthatók lettek.

Pár éve az *Agriában* voltak illusztrációim, Herczeg István kért meg rá akkor, hogy gyorsan hozzak néhány munkát, mert szükség lesz rá a megyei folyóiratban. Így történt, és örülök neki, hogy közöltek tőlem rajzokat, megtiszteltetésnek vettem. A *Kisgrafikai Újság* közölt egy igen hosszú cikket rólam a legutóbbi számukban. Majd nem olyan rég az *Alföld* kért képeket az egyik számukba. Jelen pillanatban pedig az *Eső* folyóiratba készülnek munkák.

– **Mennyire határozzák meg munkáit az otthoni élmények?**

– Azt mondanám, hogy időről időre mindig visszatérek rájuk, akarva akaratlanul. Időnként ez az élményanyag „visszacseng”. Most is látszik ez a *Kirakat* című metszeten, meg itt-ott, ha ott van egy kis házikó vagy viselet, karakter, az jellegzetesen boldogi. Pontosabban az is tud lenni.

– **Az eddigiek alapján úgy látom, mára már eléggé beágyazódott a hazai képzőművészeti életbe. S említette, hogy a pályázatok is mindig megszólító erővel hatnak önre. Merre szeretné venni az irányt?**

– Igen, igyekszem sokat pályázni, amennyit csak az időm engedi. Fontos lesz számomra a jövőben is a *Hatvani Kisgrafikai Biennálé* szervezése is. Menet közben megalakítottuk a Képgrafikusok Olgyai Egyesületét. Nagyon bizakodva tekintek a jövőbe ennek kapcsán.

– **Kik azok, akiknek helyileg megmutatja a munkáit?**

– Egerben és vonzaskörzetében Herczeg István, Madaras László és Szilágyi Rudolf, akiknek rendszeresen vagy időnként kikérem a véleményét.

– **Egerben hány kiállításon szerepelt?**

– A Szabad Szalonnal volt több csoportos kiállítás, 2018-ban Herczeg Istvánal együtt állítottam ki az ARKT Művészeti Ellátóban, ugyanebben az évben az Agria Galériában volt önálló, 2019-ben pedig kolléganőmmel, Fejes Adriennel volt ez a páros kiállításunk.

– **Hogyan vészelte át a koronavírusos időszakot? Adott-e újabb ihletet ez a kényszerű bezártság?**

– Nos, mint mindenki, én is éreztem a világméretű helyzet okozta változásokat. Tanárként a digitális oktatás kihívásaival néztem szembe, más részről pedig a körülöttem lévők miatti aggodás, a korlátozások, a változó anyagi helyzet miatti sok más egyéb szituációkkal. De mindenképp jó alkalom volt arra, hogy számot

vessek több dologgal, és azokból okuljak. Szerencsére a képek készültek a karantén ideje alatt is, ezen a téren egy percig sem panaszkodnék.

– **Ha jól tudom, a lazítás időszakában Jászfényszaru is volt kiállítása?**

– Folytattam eddig elkezdett munkáimat, de újabbak is születtek ez idő alatt. Igen, Jászfényszaru az idén is helyet adott egy nagyon jó művésztelepnek, immáron hetedik alkalommal, ahol jelen voltam én is. Nem sokkal előtte ugyanott nyílt meg az Andalgó című kiállításom, amit nagyon jól fogadtak. A bő két év anyagából merítő tárlatot Ghyczy Csongor barátom nyitotta meg, aminek külön örültem.

– **Amikor ez az interjú megjelenik, már bizonyára tudjuk, hogy hogyan alakul a járványhelyzet, de vegyük a legjobb forgatókönyvet. Hogyan tekint az új tanév elé?**

– Várakozással tekintek az új tanév elé, természetesen az egészséges és magától értetődő bizonytalansággal megfűszerezve.

– **A közösségi oldalon tett bejegyzéséről tudom, hogy Baján nemzetközi művésztelepen dolgozott?**

– Igen, Baja. Egy váratlan meglepetés ért, amikor meghívtak a XXI. Caffart Nemzetközi Művésztelepre. Gondolkodás nélkül igen mondtam. Pár napja ért véget a tábor és egy igen jó hangulatú tevékeny kilenc napot tudhatok magam mögött hazatérve onnan. Tele vagyok inspirációval, friss élménnyel.

– **S a társművészetek mit adnak? A zene, az irodalom?**

– A zene nagyon fontos nekem. Így is, úgy is, de jelen van. A vokális dolgoktól kezdve a népzene át az elektronikusig bezárólag. Hol háttérben, hol inspiráció gyanánt.

Bugyi István úgy érzi, hogy egyelőre nem váltana műfajt, rengeteg kihívás van a grafikában, az új technikában, lehetőségekben, de a megkezdett sorozatait is szeretné folytatni. A tanítás is jelen marad az életében.

Amikor faggatom, hogy vannak-e tervei, rábólint.

– Az igaz, nem nyugszom, egy kicsit se!